

1

Arcturus trok zich dieper terug in de schaduw van de stal en wachtte op de nachtelijke stilte. Het lawaai in de herberg naast de stal was afgezwakt tot zacht geroezemoes, maar het was nog niet veilig om tevoorschijn te komen.

Als alles volgens plan verliep, zou zijn meester weldra de middernachtklok luiden, als teken voor de gasten dat het tijd was om met hun dronken kop naar huis te gaan, of als ze geluk hadden, naar een kamer op de bovenverdieping van de herberg. Dan pas zou Arcturus in beweging komen.

Hij had tien jaar aan het plan gewerkt, bijna twee derde van zijn jonge leven. Hij zou ontsnappen aan de afranselingen, de eindeloze uren van gezwoeg en het karige rantsoen dat zijn enige beloning was.

Als wees werd Arcturus' waarde bepaald door wat zijn gezwoeg opleverde, en niet door de kwaliteit van zijn persoonlijkheid. De os in de stal naast hem kreeg beter te eten dan hij; per slot van rekening had die een veelvoud gekost van wat zijn meester in het plaatselijke armenhuis voor Arcturus had betaald. Hij was minder waard dan een lastdier.

De klok luidde en rukte Arcturus uit zijn gedachten. Er klonk geknars toen de deur van de herberg openzwaaide, en daarna geknorp van grind, wat aangaf dat de drinkebroers vertrokken. Hun grove gelach stierf weg, tot er weer stilte heerste. Toch duurde het nog tien minuten voordat Arcturus de schaduw uit kwam. Hij pakte zijn rug-

zak en vroeg zich af of hij alles wat hij nodig had, had ingepakt.

Ontsnappen was geen kwestie van gewoon weglopen, iets wat Arcturus door bittere ervaring had geleerd. Vroeger in het armenhuis, voordat hij aan de herbergier was verkocht, waren dikwijls kinderen weggelopen. Een paar dagen later waren ze altijd terug, uitgehongerd, afgeranseld of erger.

Er was geen werk voor broodmagere, ongeschoolde kinderen die nergens heen konden. Arcturus wist dat als hij onvoorbereid wegliep, hij zou moeten bedelen om kliekjes en binnen de kortste keren in alle nederigheid naar de herberg terug zou gaan. Naar alle waarschijnlijkheid zou hij teruggestuurd worden naar het armenhuis. Terug naar de hel op aarde.

Arcturus knielde op het stro en controleerde nog eens de inhoud van zijn rugzak. Tweeënvertig shilling; opgespaard van fooien, losse munten en aalmoezen. Genoeg voor een paar weken, tot hij een nieuwe bron van inkomsten had gevonden. Een dikke vacht, afgedankt door een handelaar op doorreis omdat er in het midden een wijnvlek zat, maar nog altijd geschikt voor Arcturus' doel. Hij zou niet bevriezen als hij 's nachts buiten moest slapen. Een gekarteld mes, gestolen uit de keuken van de herberg, waarmee hij een groot risico had genomen. Hoewel het als wapen tegen een struikrover niet veel voorstelde, gaf het hem een gerust gevoel. Twee kaarsen, wat brood, gezouten varkensvlees en enkele extra kledingstukken completeerden zijn uitrusting. Net genoeg om hem een kans van slagen te geven.

Het gehinnik van een paard in de duisternis bracht hem in herinnering waarom hij die nacht had gekozen. Er had zich een onverwachte kans voorgedaan. Een paar uur eerder was er een jonge edelman gearriveerd, uitgeput na een lange dagrit. Hij had zelfs niet de moeite genomen om zijn zadeltassen uit te pakken en simpelweg vol minachting de teugels naar Arcturus gegooid, waarna hij de herberg in was gesjokt om een bed voor die nacht te boeken. De jongeman was zo hooghartig geweest dat Arcturus zich nauwelijks schuldig voelde dat hij hem ging beroven.

Arcturus wist waar de edelman naartoe ging. Als ze meerderjarig werden, gingen kinderen van adel naar de Vocans Academie om de kunst van het oproepen van demonen te leren. De academie stond in de hoofdstad Corcillum, helemaal aan de andere kant van het rijk Hominum. Met een beetje geluk zouden de zadeltassen alles bevatten wat Arcturus voor zo'n reis nodig zou kunnen hebben, en bovendien waren de bezittingen van de rijke jonge edelman waarschijnlijk uiterst kostbaar.

Hij liep rustig naar het paard toe, klakkend met zijn tong om het te kalmeren. Als staljongen wist hij met paarden om te gaan. Dit dier was geen uitzondering, het duwde zijn neus in Arcturus' handpalm alsof het voer zocht. Arcturus streelde zijn neus, haakte de zadeltassen los en liet ze op de grond vallen.

Arcturus doorzocht alle vakken, maar ontdekte tot zijn teleurstelling dat de meeste leeg waren. Geen wonder dat de edelman ze niet mee naar binnen had genomen.

Maar het paard was schitterend. Hij had veel paarden gezien van ruiters die de herberg aandeden, en dit was een prachtige hengst met lange benen, gespierde lendenen en heldere, intelligente ogen. Hij zou sneller zijn dan eventuele achtervolgers, of het nu dieven waren of struikrovers, of zelfs de Pinkertons, Hominums politiekorps. Het kwam voor dat ze achter een weggelopen wees aan gingen als de beloning hoog genoeg was.

Arcturus rommelde in het laatste vak en glimlachte toen hij iets stevigs voelde. Het was in de duistere stal moeilijk te zien, maar het voelde aan als een leren rol. Hij ontrolde het leer op de grond en voelde dat er een perkamentrol in zat.

Er viel een dun straaltje maanlicht tussen de kieren in het dak naar binnen, waardoor Arcturus kon zien dat er zwarte letters op het perkament stonden. Hij hield het in het licht en bekeek ze nauwkeurig.

Arcturus' leesvaardigheid was beperkt, hij had in het armenhuis maar één jaar les gehad. De boeken die reizigers in hun kamer achterlieten, kon hij zich dikwijls toe-eigenen, waardoor hij door de jaren heen had kunnen oefenen en hij inmiddels beter kon lezen dan de

meesten, maar hij moest terwijl hij las de woorden nog steeds hardop uitspreken.

'*Do rah lo fah lo go...*' Hij fluisterde de lettergrepen. Hij kon er geen touw aan vastknopen, maar kon niet stoppen en kon zijn blik er niet van losmaken. Terwijl hij sprak, trok er een eigenaardig vertrouwd gevoel door zijn lichaam. Het begon als een lichte draaierigheid, die geleidelijk intenser werd terwijl de woorden van zijn tong rolden. Het grijs van de stal leek lichter te worden, de kleuren in zijn zicht verhelderden.

'*Sai lo go mai nei go...*' Hij dreunde de lettergrepen op. Zijn blik gleed over de bladzijde alsof die een eigen wil had.

Arcturus' hart bonsde toen hij voelde dat iets zich roerde in zijn binnenste. Er flikkerde iets in de donkere stal. De leren wikkel onder zijn voeten straalde paars licht uit, patronen verschenen op het oppervlak. Vanuit zijn ooghoek zag Arcturus de omtreklijn van een pentagram, omringd door symbolen op de punten van de ster. De gloed pulseerde als een kloppend hart en hij hoorde zacht gezoem.

Bij de laatste regel op de bladzijde verscheen er een bal van licht in de lucht, die uitgroeide tot een fonkelende bol, zo fel dat het licht pijn deed aan zijn ogen. Zijn oren knapten toen het gezoem overging in gebrul, dat met de seconde luider werd.

Arcturus sprak de laatste woorden uit, rukte zijn blik los van de bladzijde, liet zich op de grond vallen en sloeg zijn handen over zijn oren. Hij voelde brandende hitte over zich heen spoelen, alsof hij naast een groot kampvuur lag. Toen, even plotseling als een blikseminslag, werd Arcturus' wereld stil.

De stilte viel als een deken over de stal en werd alleen verbroken door Arcturus' snikkende ademhaling. Hij kneep zijn ogen stijf dicht en rolde zich op tot een bal. Hij wist dat hij in beweging moest komen, zijn spullen moest verzamelen en moest wegrijden voordat er iemand kwam. Maar ijzige angst had hem in zijn greep en hij lag als verlamd op de koude grond van de stal.

Hij hoorde een knappend geluid toen het paard van de edelman zijn tuier brak, en gedreun van hoeven toen het de nacht in galoppeer-

de. Het licht, de hitte en het gebrul waren voor het goedgetrainde dier te veel geweest. Op het moment dat Arcturus besepte dat zijn grootste kans om te ontsnappen zojuist de stal uit was gestormd, maakte zijn angst plaats voor vertwijfeling.

Stro ritselde in de duisternis, gevolgd door zacht gegrom. Arcturus verstarde en hield zijn adem in. Met zijn ogen dicht bleef hij roerloos liggen. Als hij deed alsof hij dood was, zou wat het ook was misschien op zoek gaan naar een interessantere prooi.

Het geluid werd sterker en kwam steeds dichterbij, tot hij de hete, vochtige adem van het wezen in zijn oor voelde. Een tong gleed over zijn gezicht en liet een speekselspoor achter terwijl die hem proefde. Arcturus zette zich schrap, wist dat hij zou moeten vechten.

Hij sprong met een kreet overeind en haalde uit met een gebalde vuist. Die trof een harige snuit, en hij werd beloond met gejank terwijl het wezen achteruitweek. Aangemoedigd haalde Arcturus nog eens uit, en het wezen vloog de schaduw in. Het was onhandig en struikelde over zichzelf.

Arcturus griste zijn rugzak van de vloer en rende naar de deur. De herberg was nog steeds donker en er was geen beweging te zien. Hij grijnsde opgelucht en besepte dat hij nog steeds een kans had om te ontsnappen. Als hij geluk had, was het paard niet te ver weg.

Maar toen hij naar buiten wilde lopen, be kroop hem een vreemd gevoel. Pijn en... verraad. Hij schudde zijn hoofd en deed nog een stap, maar het gevoel werd sterker. Arcturus voelde aan de rand van zijn bewustzijn iets zich roeren. Het wezen was op de een of andere manier met hem verbonden, als door een geestelijke navelstreng. Plotseling werd Arcturus overvallen door een immens gevoel van eenzaamheid en verlating, gevoelens die hij maar al te goed kende.

Hij draaide zich om en staa rde de duisternis van de stal in. In het licht van de maan gaapte de deuropening als de ingang van een grot, gehuld in schaduw. Het wezen jankte als een hond die van zijn meester een trap had gekregen. Arcturus voelde zich schuldig, want de demon had alleen maar zijn gezicht gelikt. Natuurlijk... een demon. De edelman was per slot van rekening onderweg naar de Vocans Acade-

mie om demonen te leren oproepen. Had Arcturus dat zojuist gedaan? Deze demon opgeroepen? Maar dat was iets wat alleen edelen konden... toch?

Alsof de demon zijn schuldgevoel bespeurde, kwam hij de stal uit struikelen, met zijn ogen knipperend in het maanlicht. Hij was minder groot dan Arcturus had gedacht, ongeveer zo groot als een flinke hond. Hij had zelfs de kop van een hond, met twee grote blauwe ogen, en daarachter een kleiner paar. Hij was helemaal zwart en had een kam rechtopstaande haren over de lengte van zijn ruggengraat, die uitliep in een dikke vosachtige staart. Die staart zwiepte heen en weer als die van een enthousiast huisdier. Het vreemdst van alles was zijn lichaam: gespierd als een junglekat, met scherpe, gevaarlijke klauwnagels en krachtige poten.

‘Wat ben jij?’ fluisterde Arcturus terwijl hij een kalmerende hand uitstak. Hij voelde de angst van de demon vervliegen en plaatsmaken voor verlangen om te behagen. De demon deed een aarzelende stap naar voren en likte Arcturus’ hand met een ruwe, natte tong.

Arcturus bekeek de demon eens goed terwijl hij zijn kop streelde. Ondanks zijn grootte leek hij jong. De te grote kop en onhandige, dikke poten gaven hem een puppyachtig voorkomen.

‘Wil je met me mee?’ vroeg Arcturus, het wezen onder zijn kin krabbelend. Het deed zijn vier ogen dicht en wreef zijn kop tegen Arcturus’ hand, hijgend van blijdschap. Arcturus ervoer een intens gevoel van tevredenheid aan de rand van zijn bewustzijn.

‘Ik wil wedden dat struikrovers er goed over nadenken voordat ze ons aanvallen, wat jij?’ mompelde Arcturus glimlachend. ‘Laten we maar hopen dat je het paard niet aan het schrikken maakt. We zullen het vannacht nodig hebben.’

Hij draaide zich net op tijd om om een knuppel op zijn gezicht af te zien komen.

Pijn.

Toen niets.

2

Arcturus werd wakker in duisternis. Enkele angstige seconden lang dacht hij dat de aanval hem blind had gemaakt. Maar het smalle streepje licht aan de andere kant van de kamer stelde hem gerust.

De lucht was zwaar en bedompt, alsof die in lange tijd niet in beweging was gebracht. De stenen vloer waarop hij lag was koud, verstoken van warmte of gerieflijkheid. Pijn trok door zijn schedel met elke draai van zijn hoofd, en toen hij voorzichtig zijn slaap betastte, voelde hij daar een buil zo groot als een ganzenei.

Terwijl hij daar in het donker lag, probeerde hij moed te verzamelen om overeind te komen en het vertrek te verkennen. Als hij naar het licht kroop, kon hij misschien om hulp roepen. Hij probeerde te praten, maar het enige wat uit zijn mond kwam, was schor gekras. Hij had razende dorst, zijn gezwollen tong kleefde tegen zijn gehemelte als een lap gezouten varkensvlees.

Voetstappen, luid en doelbewust, kwamen bij de bron van licht vandaan. De deur, want dat was het, zwaaide open, en hij werd verblind door de gloed van een fakkel. Hij knipperde met zijn ogen in het licht en beschutte ze met een hand.

‘Je bent dus al wakker,’ snauwde een kille stem. De spreker hield de fakkel hoger.

Arcturus kneep zijn ogen tot spleetjes en zag koperen knopen op zwarte stof: het uniform van een Pinkerton. De man had een knap gezicht, maar zijn ogen waren wreed en gespeend van empathie. Hij

liep naar Arcturus toe en hurkte naast hem neer om hem te onderzoeken.

Arcturus zag dat de man een kroes water bij zich had en griste die uit zijn hand, elk gevoel voor fatsoen vergeten. Hij nam grote, luidruchtige slokken, vulde zijn maag tot de vloeistof daarbinnen klotste als in een halflege kalebasfles. De man grinnikte en trok hem overeind met een greep als een bankschroef op Arcturus’ schouder.

‘Bedankt voor het water,’ bracht Arcturus buiten adem uit. Hij was duizelig doordat hij zo snel was opgestaan.

‘Dat was niet bedoeld om te drinken. Dat was bedoeld om over je heen te gooien om je luie donder wakker te maken. Je bent al twee dagen af en toe bij bewustzijn. Die edelman moet je een behoorlijke klap hebben gegeven.’ De Pinkerton lachte weer, en toen trok hij Arcturus de cel uit en een smalle gang door.

‘Waar gaan we naartoe?’ brabbelde Arcturus. Hij was misselijk, zijn maaginhoud kwam omhoog en hij slikte krampachtig.

Met elke stap trokken pijnlijke steken door zijn hersenen, alsof het in zijn hoofd bliksemde. Hij voelde de demon aan de rand van zijn bewustzijn, bespeurde zijn verwarring en angst.

Arcturus concentreerde zich liever op zijn eigen gevoelens. Hij was gewend aan pijn, want zijn meester liet hem alle hoeken van de kamer zien als hij daarvoor in de stemming was. De angst van de demon kon hij echter niet verdragen, al kwam zijn eigen angst ook opzetten toen de Pinkerton zijn vraag negeerde en hem een trap op sleurde.

De trap leidde naar een kleine gang met aan het eind een dubbele deur van donker eikenhout, voorzien van het familiewapen van een huis van adel. Het was een teken van rijkdom en macht, het soort dat van generatie op generatie werd doorgegeven. Aan de muren hingen schilderijen: portretten van oude mannen met kraalogen, die hem leken te volgen terwijl ze erlangs liepen.

‘Je moet in je eentje naar binnen. En treuzel niet. Het is ongepast om een koning te laten wachten,’ snauwde de Pinkerton, en hij grinnikte toen hij het verschrikte gezicht van Arcturus zag. ‘Inderdaad, jongen. Zó diep zit je in de problemen.’

Hij duwde Arcturus door de deuren naar binnen en sloeg ze achter hem dicht.

Arcturus struikelde en viel, en landde op zijn knieën op een zacht berenvel. Hij krabbelde snel overeind.

Langs de muren stonden boekenkasten, die alleen werden onderbroken door de deur achter hem en een open haard voor hem, waarin een knisperend vuur brandde. Het was onbehaaglijk warm in het vertrek, alsof een zieke man in een zweethut werd gezuiverd.

Voor de open haard stonden twee leunstoelen en een kruk. De jonge edelman zat op de kleinste stoel en keek met een verontruste uitdrukking op zijn gezicht naar Arcturus. Achter de edelman zaten twee mannen van middelbare leeftijd, allebei met zwart haar doorweven met zilver aan de slapen. Een van hen leek op de portretten, met zijn kraalogen en haviksneus. Hij leek een beetje op de jonge edelman, en Arcturus vermoedde dat de man zijn vader was. De andere droeg een diadeem op zijn hoofd, en zijn dreigende blik gaf zijn knappe gezicht iets wreeds. Hij kon niemand anders zijn dan koning Alfric, de koning van Hominum. De drie mannen droegen dure kleren, een en al fluweel, zijde en zilveren kantwerk.

‘Vertel ons precies wat er is gebeurd, Charles,’ zei koning Alfric met een diepe, woedende stem tegen de jonge edelman. ‘En laat niks weg.’

‘Dat heb ik al verteld. Ik heb de summonrol en het leer in mijn zaddeltassen laten zitten en ben gaan slapen in een smerige herberg net buiten Boreas. Ik werd wakker van een hels kabaal buiten en ben op onderzoek uit gegaan. Toen zag ik dat dit stuk tuig mijn demon stond te aaien!’ Charles wees met een trillende vinger naar Arcturus, spettersel spetterde rond terwijl hij sprak. ‘Ik heb hem met mijn knuppel bewusteloos geslagen en de herbergier de Pinkertons laten halen terwijl ik de demon in de stal opsloot. U zou niet mij moeten ondervragen, maar de dader.’

‘Ik eis dat je met respect tegen je koning spreekt!’ brulde de vader, en hij sprong overeind en gaf Charles een klap in zijn gezicht. Hij boog zijn hoofd en maakte een buiging voor de koning, die met een lome zwaai van zijn hand het gebaar aanvaardde.

‘Rustig maar, Royce. We hebben belangrijker dingen om ons druk over te maken dan onbeduidende beleefdheden.’ De koning keek nu naar Arcturus en schonk hem een geforceerde glimlach, in een poging hem op zijn gemak te stellen. Dit had het tegengestelde effect.

‘Luister goed, staljongen. Jij bent de enige getuige van de diefstal van Lord Favershams demon... of de demon van zijn zoon, moet ik zeggen. De perkamentrol en het leer dat Charles noemde zijn de benodigdheden om een demon van de ene aan de andere edele over te dragen, doorgaans van een ouder aan een kind. Welnu, ik wil dat je heel goed nadenkt. Wie heeft de voorwerpen uit de tas gehaald en de demon in de stal opgeroepen? Heb je een embleem op zijn kleding gezien, of misschien een kenmerkende kleur?’

Koning Alfric wendde zich weer tot Lord Faversham voordat Arcturus antwoord kon geven, en dat was misschien maar goed ook. Het duizelde hem nog steeds.

‘Lord Lovett is gezegend met vier begaafde kinderen, in plaats van alleen, zoals gebruikelijk, de eerstgeborene. Zijn jongste dochter gaat dit jaar naar de Vocans Academie, net als Charles. Haar voorzien van een vierde demon zou moeilijk zijn, vooral voor een zwakke summoner als hij. Je denkt toch niet...?’

‘Mijn koning, dat zou hij niet durven. De Lovetts zijn heersers over Calgary, in alle opzichten een arm leengoed. Niets meer dan een paar boerderijen en rivieren. Het zou een te groot risico voor hem zijn. Als hij werd betrap, zou mijn lijfwacht Calgary bestormen en terugpakken wat van ons was, en nog meer. Met uw permissie, natuurlijk.’ Lord Faversham boog respectvol zijn hoofd.

‘Natuurlijk.’ Alfric knikte en keek weer naar Arcturus.

‘Wie was het dan?’ vroeg Charles op dreigende toon. De afdruk van zijn vaders hand op zijn gezicht was vuurrood. ‘Wie heeft mijn demon van me gestolen?’

Arcturus was met stomheid geslagen, hij kon niet antwoorden. Liegen leek de beste optie. De schuld schuiven op een mysterieuze persoon, een anonieme edelman die in het holst van de nacht opdook. De vraag was: zouden ze hem in leven laten, met het oog op wat hij wist?

En zelfs als ze dat deden, wat dan? Terug naar het armenhuis om te verhongeren met de andere kinderen van wie niemand hield.

Misschien was het beter om de gok te wagen, om te zien wat de waarheid zou brengen. Een burger die in staat was een demon op te roepen was ongeken... het zou zijn leven op zijn kop zetten. Maar als de stapel op is, heeft het altijd zin om de kaarten opnieuw te schudden.

‘Dat was ik,’ zei Arcturus met vaste stem. ‘Ik heb de demon opgeroepen. Ik voel hem nu.’

Het bleef even stil, en toen barstten de koning en Lord Favershams in kakelend lachen uit. Zelfs Charles moest lachen, hoewel het venijn niet uit zijn ogen verdween. Arcturus zei niets en keek strak voor zich uit.

De koning hief zijn hand en maakte een eind aan het gelach. Zijn glimlach versmalde zich tot een spleet.

‘Charles, kom hier.’ Hij wenkte de jonge edelman naar zich toe, liet hem vooroverbuigen en fluisterde hem iets in het oor. Charles aarzelde even, beende toen de kamer uit en sloeg de deur achter zich dicht.

De koning zette zijn vingertoppen tegen elkaar en keek Arcturus strak aan. Zijn grijze ogen gaven niets prijs, maar Lord Favershams trommelde met zijn vingers op de armluning van zijn stoel, een teken van plotselinge nervositeit. Ondanks de hitte huiverde Arcturus onder de kritische blik van de koning.

‘Je speelt een gevaarlijk spel,’ zei Lord Favershams terwijl hij met tot spleetjes geknepen ogen naar Arcturus keek. ‘Hebben ze je betaald om ons dit kletsverhaal te vertellen? Want als je denkt dat je kunt liegen en levend dit kasteel kunt verlaten, dan vergis je je deernlijk.’

‘Het is de waarheid,’ antwoordde Arcturus. Hij vervloekte de trilling in zijn stem. ‘Ik heb de perkamentrol hardop gelezen en toen verscheen de demon.’

‘Burgers kunnen geen demonen oproepen,’ snauwde de koning. Zijn geduld raakte op. ‘De gave wordt via het bloed doorgegeven, altijd aan de eerstgeborene en soms aan de broers en zussen. Al tweeduizend jaar lang hebben alleen de huizen van adel in Hominum

summoners voortgebracht. Ik geef je nog één kans. Als je me de waarheid vertelt en de naam van de dief onthult, dan geef ik je vierhonderd shilling en transport naar Corcillum. Dat lijkt me geen onredelijk aanbod.’

Maar Arcturus voelde nu iets nieuws, als nagels die over een schoolbord krasten. Het was pijn, ver weg maar fel, en die kwam uit de mentale band die hem met de demon verbond. Een nieuwe pijnscheut deed hem op zijn knieën vallen en naar zijn hoofd grijpen. Deze nieuwe pijn boven op die van zijn eerdere verwondingen was bijna ondraaglijk.

‘Jullie doen hem pijn!’ riep hij uit terwijl hij zijn gezicht in de vacht van het berenvel drukte.

‘Wanneer maak je een eind aan deze schertsvertoning?’ gromde Lord Favershams terwijl hij met zijn voet naar Arcturus trapte. Maar de koning stak een benige vinger op en wees toen naar de deur van de bibliotheek.

‘Op dit moment ranselt je zoon beneden de demon met een zweep, zoals ik hem heb opgedragen. Ik hoopte de dief daarmee enig ongerief te bezorgen. In plaats daarvan lijkt het erop dat we hem hebben ontmaskerd.’ De koning glimlachte terwijl Arcturus jammerde van de pijn.

Hij hoorde nauwelijks wat er werd gezegd, nieuwe golven van pijn beroofden hem van zijn verstand.

‘Wie ben je, jongen?’ bromde Lord Favershams, en hij tilde Arcturus aan zijn kraag van de vloer en hield hem in de lucht. ‘Je vermomming als staljongen is doorzien. Vertel ons nu tot welk huis je behoort, en dan zal je straf misschien minder zwaar zijn. Ben je een Sinclair? Een Fitzroy?’

‘Geen... huis...’ zei Arcturus, die bijna stikte.

‘Zet hem neer, Royce,’ beval de koning, en hij trok Arcturus uit Lord Favershams greep voordat zijn bevel kon worden opgevolgd. ‘Deze jongen is geen bedrieger. Dat hoor je toch wel aan zijn accent, dat zie je toch wel aan zijn houding? Zijn lichaamsgeur alleen al riekt naar een burgerlijke opvoeding.’

‘Wat wilt u daarmee zeggen?’ vroeg Lord Faversham hijgend. ‘Dat deze jongen de waarheid vertelt?’

‘Wat ik wil zeggen,’ zei de koning zacht terwijl hij met een lange vinger tegen zijn kin tikte, ‘is dat deze jongen... iets nieuws is.’